

RENAȘTEREA

„Iată vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul! Că s'a născut vouă astăzi Mântuitor, care este Hristos Domnul.

Luca 2, 10-11.

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul: parohii cl. I 20.000 Lei parohii cl. III 15.000 Lei
„ cl. II 18.000 Lei particulari . . 15.000 Lei

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinowski Nr. 18.

Nr. 7612/1946 Pres.

† NICOLAE,

Din mila lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop
al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului

Iubitului cler și popor: Har și pace dela Dumnezeu Tatăl
și dela Domnul nostru Iisus Hristos

De nu vă veți întoarce și de nu
veți fi ca pruncii, nu veți intra în
împărăția cerurilor.

Matei 18, 3.

Iubiții mei fii sufletești,

Bunul Dumnezeu ne-a invrednicit să ajungem iarăși lumina-
natul praznic al nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus
Hristos. El umple din nou de bucurie și pace casele și sufle-
tele noastre creștinești, căci ne aduce aminte de negrăita bu-
nătate a Părintelui nostru din cer, care după căderea în păcat
a celui dintâi om de multe ori a certat lumea, dar niciodată
n'a părăsit-o și n'a dat-o morții. Dimpotrivă, chiar în desnăde-
dea care a copleșit pe omul izgonit din raiu, Dumnezeu tu-
tutor îndurărilor a strecurat raza de mângăiere a făgăduinții,
că va trimite lumii Izbăvitor.

Și cuvântul Domnului trup s'a făcut. Îl vedem cu ochii
noștri cei sufletești în ieslea staulului din Vifleem. E Pruncul
căruia I se închină craii și păstorii deopotrivă și pe care-l slă-
vesc și cetele de îngeri din cer.

È frumos ca o minune, că minunată e însăși nașterea Lui
din Fecioara Maria.

Privirea Lui împrăștie în staul toată milostivirea cerului,
iar lumina din jurul îngerescului Său chip uimește și dobitoa-
cele cari li țin tovărășie.

Privelıştea e cuceritoare prin graiul ei plin de taină. Ea
mângăie pe cei desnădăjduiți, luminează pe cei întunecați, întă-
rește pe cei slăbiți, odihnește pe cei înviforați, lămurește pe
cei chinuți de îndoieli, înalță pe cei căzuți și stărnește chiote
de bucurie din pieptul celor ce se socoteau osândiți să piară
„în laturea și umbra morții”: Prunc s'a născut nouă!

Iubiții mei fii sufletești,

După rânduiala lăsată de Dumnezeu nu copiii sunt chemați
să învețe pe cei vârstnici, ci cei vârstnici sunt chemați să po-
vățuiască pe copii. Atât de bună e această rânduială, încât o
vorbă din popor spune că cine n'are bătrân la casă, să-și cum-
pere. Fiindcă bătrânii, chiar când nu sunt cărturari, au trecut
peste multe și multele pățanii i-au înțeleptit, încât, la rândul lor,
ei pot înțelepti și pe alții, învățându-i de ce să se lipiască și
de ce să se ferească 'n viață.

Totuși, greșesc cei ce cred că vârstnicii n'au nimic de în-
vățat dela copii.

Priviți în ochii unui copil și vă veți minuna de limpezimea
și curățenia lor. Luați-l la întrebări și veți vedea că 'ndosul
răspunsurilor lui nu se ascunde niciun viclesug. Ascultați-i în-
trebările și vă veți încredința că ele izvoresc dintr'o inimă neîn-
tinată de fățarnicie.

De aceea și suntem gata să iertăm ușor greșelile pruncilor.
Fiindcă îndeobște ei nu greșesc din răutate, ci din neștiință.

Copiii sunt chipul viu al nevinovăției. Asta-i pricina pentru
care Mântuitorul i-a avut atât de dragi, încât i-a dat drept pildă
de urmat pentru ucenicii Săi, când le-a spus: „Adevăr grăiesc
vouă, de nu vă veți întoarce și de nu veți fi ca pruncii
nu veți intra în împărăția cerurilor”. Ceea ce 'nsemnează,

iubiții mei fii sufletești, că nu mulțimea cunoștințelor pe care
și le adună omul, cu nu puțină osteneală, până la bătrânețe,
îi deschide porțile împărăției lui Dumnezeu. Aceste cunoștințe,
cu iscusita lor întrebuintare, îl ajută cel mult să urce treptele
măririlor lumești și să-și rostuiască zile tihnite în viața cea pieri-
toare. La bucuria negrăită de a vedea fața lui Dumnezeu și de
a gusta fericirea împărăției Lui nu-l duce pe om decât inima
curată, ca de copil, inima neîntinată de păcate.

Dar cine dintre muritori poate să-și păzească de-a-lungul
vieții inima neîntinată și cugetul curat, ca de copil nevrăstnic?
Răspunsul la această întrebare e la îndemâna oricui: Nimeni.
Și asta-i un adevăr în stare să împingă în prăpastia desnădejdiei
pe cei ce totuși se silesc „să ia cu năvală” — cum spune sfântul
evangelist Luca — împărăția lui Dumnezeu, sau „să ia cununa
vieții” celei veșnice — cum se spune în Apocalipsul evanghe-
listului Ioan. Ci, iată că Domnul și Mântuitorul nostru Iisus
Hristos, prin Biserica lui — una sfântă, ne îmbie mijlocul de a
ne curăți inima întinată și de a ne ușura cugetul împovărat de
păcate: Taina sfântă a mărturisirii, zguduitoroarea spovedanie în
fața slujitorului altarului strămoșesc, pe care însuși Fiul lui Dum-
nezeu l-a îmbrăcat întru „puterea de a lega și deslega cele ce
se 'ntâmplă în popor”. Smerirea totală, căința din adâncuri și cu
zdrobire de inimă — ea este în stare să ne slobozească de po-
vara păcatului, să ne curățească inima și cugetul și — prin îm-
părtășirea cu preacuratul trup și sânge al Domnului — să ne
aducă din nou în starea fericită de fii iubiți ai lui Dumnezeu
și de viitori cetățeni ai împărăției Sale.

Cine din trufie sau din nepăsare nu se 'ncumetă să-și plece
genunchii sub patrafir și așa să-și plângă rodul cel putred al
patimilor și să-și imblânzească „valorile desmierdărilor cele grele
de purtat”, acela nu va cunoaște niciodată neasemănata dulceață
a împăcării cu Dumnezeu și cu oamenii, nici nu se va mângăia
cu luminoasele priveliști ale împărăției cerurilor.

Să rămânem prunci cu inima și să ajungem „bărbați desă-
vârșiți” cu mintea, iată, dragii mei, ținta vieții noastre celei pă-
mântești, scopul celor mai înțelepte strădăni ale noastre.

Pentru luminarea minții oamenilor, statul și osebitele so-
cietăți mai mărunte au întemeiat și susțin, cu mari cheltueli, o
mulțime de așezăminte. Și cine s'ar încumeta să tăgăduiască
marele folos ce-l aduc aceste așezăminte obștii pe care o lumi-
nează și o ajută să găsească cele mai netede cărări cari duc
prin viața pământească? Totuși, ele singure nu izbutesc în silin-
țele lor. Numai prin împreunarea acestor silințe cu lucrarea de
curățire și innobilare a inimilor, ce o săvârșește sfânta noastră
Biserică, se va putea desăvârși lumea, pregătindu-și adevărata
fericire pentru viața de aici și pentru cea care o așteaptă dincolo
de perdeaua morții.

Căci lamura vorbelor noastre așezate și drepte și a faptelor
noastre celor bune nu pornește atât din minte, cât din inimă.
Povețele minții rămân sterpe fără căldura și lumina unei inimi
curate și simțitoare.

De această lumină și căldură are lipsă lumea mai ales azi,
în mijlocul necazurilor mari care o împresoară din toate părțile.
Trufia și lăcomia, minciuna și furtişagul, ura dintre frați și setea
păgânească de a se robi unii pe alții, precum și întreaga oaste
a celorlalte patimi — sunt rodul unor inimi întunecate de păcat
și ele nu pot fi înlăturate cu iscusința minții, ci numai cu no-
blețea inimii încreștinată cu adevărat. Că inima iubitoare *inde-
lung rabdă, se milostivește, nu pizmăiește, nu se semește,
nu se trufeste; nu se poartă cu necuviință, nu caută ale
sale, nu se întărită, nu se gândeste la rău; nu se bucură
de nedreptate, ci se bucură de adevăr.* (1 Cor. 13, 4-6).

Fără aceste vârtuți izvorite din inima iubitoare, înnoită

prin Hristos și prin învățătura Evangheliei Sale nepieritoare, nici conducătorii popoarelor nu vor fi în stare să zidească o pace statornică și dreaptă și să așeze națiile pământului în alvia unei vieți de bună înțelegere și propășire. Fără cugetul curat și inima nefățărîtă, acești conducători se vor gâlcevi numai în adunările lor, fiindcă fiecare din ei va vedea numai libertatea și dreptatea și folosința țării sale, pentru care se va oști cu toate puterile — nesocotind libertatea și dreptatea și folosința altora. Iar Mântuitorul nostru Iisus Hristos nu așa ne-a învățat să facem. Dimpotrivă, el ne îndeamnă prin gura Sfântului Apostol Pavel, să ne grijim nu numai de ale noastre, ci și de ale altora, fiecare căutând să facă ce este bine spre plăcerea altuia și spre zidirea lui. Că și Hristos nu lăsa singur a căutat să placă. (Rom. 15, 1-3). N'a căutat la mărirea și dumnezeirea Sa, ci s'a smerit pe sine, chip de rob luând și ascultător făcându-se până la moarte (Fil. 2, 6-8), ca pe cei din întunerecul robiei să-i scoată la lumina libertății și ca celor înviforați să le dăruiască pace.

Iubiții mei fii sufletești,

Iarna aceasta va fi o iarnă grea, fiindcă — săraci cum suntem — avem de plătit două datorii mari: una în afară, cea de războiu — și alta înlăuntru, cea de frate. Pe cea din afară se va griji statul s'o adune și s'o plătească, fiindcă-i treaba lui. Și suntem încredințați că și-o va împlini cinstit, ca și până acum. Pe cea dinlăuntru însă se cuvine s'o plătim din porneala noastră a fiecăruia, izvorită din inimă creștinească. Sunt atâția frați cari așteaptă ajutorul nostru. Cei mai mulți sunt din Moldova tuturor suferințelor și jertfelor aduse pentru neam. În războiul celălalt atâția dintre noi am găsit un adăpost și-o găzduire de frate în Țara lui Ștefan cel Mare. Acum e rândul nostru să ne deschidem inimile pentru necazurile mari ale fra-

ților moldoveni rămași acasă fără pâinea cea de toate zilele, sau pentru dragii lor copilași, cari au venit la noi, ca să scape din ghiarele foametei care-i păștea lângă părinții lor. Ajutându-i să treacă peste greul acestei ierni, ne împlinim o creștinească datorie și cea dintâi poruncă ce se'ndreaptă către noi din leagănul dumnezeescului Prunc, a cărui naștere o sărbătorim.

Nu fiți nesimțitori, dragii mei, față de necazurile acestor copii nevinovați, ca să nu cădeți în osânda Celui ce a spus: „Iar cine va sminti pe unul din acești mici, cari cred întru mine, mai bine și-ar spânzura o piatră de moară de grumazul său și s'ar arunca în adâncul mării” (Matei 18, 6).

Cuprindeți în dragostea voastră pe săraci, pe văduve, pe orfani, pe bătrânii fără sprijin și pe toți desmoșteniții veacului acestuia, cari viețuiesc în preajma voastră, ca voi să vă mângăiați astfel inimile voastre creștinești, iar ei să simtă că prăznuirea voastră nu e numai cu cuvântul, ci și cu fapta — și să se bucure întru inimile lor, slăvind pe Hristos care se naște astăzi.

Iată, iubiții mei fii sufletești, gândurile și povețele părințești pe care vi le trimit de praznicul Crăciunului. Rog pe bunul Dumnezeu să vă învrednicească a petrece acest praznic, împreună cu al Anului Nou și al Bobotezii, în pace și în des-săvârșită bucurie — și a-l ajunge întru mulți, fericiți ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți.

Data în reședința noastră episcopescă din Cluj, la Crăciunul anului 1946.

Al vostru al tuturor de tot binele voitor,

† NICOLAE

Episcop

ÎNAINTE ȘI DUPĂ PLINIREA VREMII

Dumnezeu este stăpânul istoriei. În mâna Lui stă trecutul, prezentul și viitorul tuturor popoarelor și oamenilor. După planul Lui înțelept se întâmplă toate, chiar dacă pentru mintea noastră mărginită unele fenomene istorice ne apar ca lipsite de rațiune, sau chiar potrivnice scopului divin în lume. Nimic în viața omului singur și a lumii nu-i rezultatul întâmplării oarbe.

Aceasta-i credința adâncă și neclintită a omului de totdeauna, indiferent de cultura lui. Fără această credință întemeiată pe o îndelungată observare și o logică severă, viața omenească ar fi lipsită de cel mai puternic suport. Lipsa credinței că în ciuda multor rele cari biciuesc viața omenească există o voință absolută, care le domină toate, prăbușește pe om în întunerecul neștiinței și deasneajdii.

Ceeace prin experiențe a devenit o convingere unanimă, evanghelia vine și întărește imprimându-i o valoare absolută. E o învățătură evanghelică des repetată că: Dumnezeu este stăpânul istoriei, că pentru fiecare eveniment El hotărăște ceasul în care se va desfășura. „Nici un fir din capul vostru nu se va clăti fără știrea lui Dumnezeu” — spune Mântuitorul apostolilor săi.

În planul divin al istoriei un loc central îl ocupă venirea Mântuitorului în lume. Acest moment istoric este marea plinire a vremii dorită cu atâta nerăbdare de omul vechiu.

Planul incarnațiunii Fiului lui Dumnezeu a fost conceput din vecinicie. Dar ceasul, multă vreme omului i-a rămas ascuns. Trebuia ca paharul amărăciunii vieții din păcat să fie golit până la fund. Trebuia ca întreaga omenire să suspine după mântuire, ispășind toată greutatea căderii lui, după cum spune apostolul Pavel.

Dar nu numai negativ avea să se pregătească pentru acest ceas, ci și pozitiv. Suferința putea degenera în desneajde și disperare, ori bunătatea divină nu putea permite acest lucru.

Adam în tragedia căderii întrezărește o rază de lumină, care-i întreține nădejdea, e promisiunea celui născut din femeie care va zdrobi capul șarpeului. La fel urmașii lui până la darea Legii prin Moise. Dumnezeu dă elementul pozitiv al dorului după mântuire.

Prin Lege poporul iudeu devine poporul Mântuirii, privind din ce în ce mai lămurit prin prisma descoperirii divine progresive la viitoarea împărăție divină și regele mesianic. Secole de rândul se pregătește pentru ceasul istoric al plinirii vremii. Și cu toate că duhul acestei lumi a căutat să falsifice adevărul profeților despre Mesia, la venirea lui s'au găsit încă mii de iudei, cari să-i urmeze cu credință spre lumea cea nouă.

Mai grea e pregătirea păgânătății. Ea este lipsită de lumina Legii și a prorocilor. To-

tuși nu-i lăsată în disperare. În fața înțelepciunii marilor gânditori ai lumii grecești Socrate, Plato și Aristotel pălește ră-tăcita credință în zeitățile create din închipuirea omenească, pe cum și toate valorile create de omul vechiu.

Dumnezeul necunoscut este așteptat. Iudeul și păgânul suspină așteptând pe Mântuitorul. După planul divin omenirea trebuia să ajungă atât de departe în așteptarea ei încât din tot ce-i aparține trecutului nimic să n'o mai mulțamească, iar orice mișcare spirituală nouă să fie urmărită cu interes.

Dar ceasul mult așteptat nu-i pregătit de Dumnezeu numai pe plan spiritual, ci și material. De darurile mântuitoare trebuia să beneficieze lumea întreagă, fără nici un obstacol de ordin extern. Pentru aceasta, prin voința divină cea mai cultă limbă a vremii, limba greacă, devine limbă internațională, cunoscută de toate popoarele cari conduceau destinele veacului, iar în fața armatelor romane se prăbușesc granițele cari despart țările, născându-se un imperiu în care bunurile spirituale circulau nestângenite dela neam la neam.

Iar când totul a fost pregătit, a sunat ceasul în care Dumnezeu Fiul s'a întrupat, sălășluindu-se printre noi. E ceasul împlinirii atâtor așteptări, e ceasul nădejdi și reîntronarea păcii, armoniei și fericirii pe pământ. E Crăciunul cu bucuriile și nădejtile lui multe.

Câte generații de oameni s'au stins cu dorul în suflet după acest ceas? Ce n'ar fi dat să poată beneficia de mărețele daruri pe care Cerul le-a făcut pământului? Câți ar fi voit să se inchine cu păstorii și magii pruncului din Vifleem. Dumnezeu a voit însă să fie după planul său.

Și totuși când a sosit acest ceas, bucuria n'a găsit sălaş în sufletele tuturor. De atunci începe marea schismă a lumii în două tabere. S'au bucurat păstorii săraci, cântând alături de îngeri, s'au bucurat cei umili și cei înțelepți, dar s'au întristat și coalizat conducătorii lumii vechi. Pentru unii e ceasul mântuirii, al luminii, iubirii și păcii, pentru ceilalți sfârșitul stăpânirii, prin mijloacele diavolului.

Lupta este dârză, și seceră mii și milioane de victime. Nici azi nu-i sfârșită. Nici azi bucuria Crăciunului nu-i pretutindeni bucuria sufletului omenesc: Sunt inimi cari tresară când aud tradiționalele colinde ale Crăciunului, sunt alte cari rămân înpietrite. Pentru acestea, plinirea vremii încă n'a sosit.

Pentru buna noastră conștiință bucuria Crăciunului e pecetea mântuirii, iar indiferența sau amărăciunea acestui ceas, pecetea condamnării.

Dreptatea dumnezeiască se face în lume prin noi înșine.

Prof. Dr. L. G. MUNTEANU

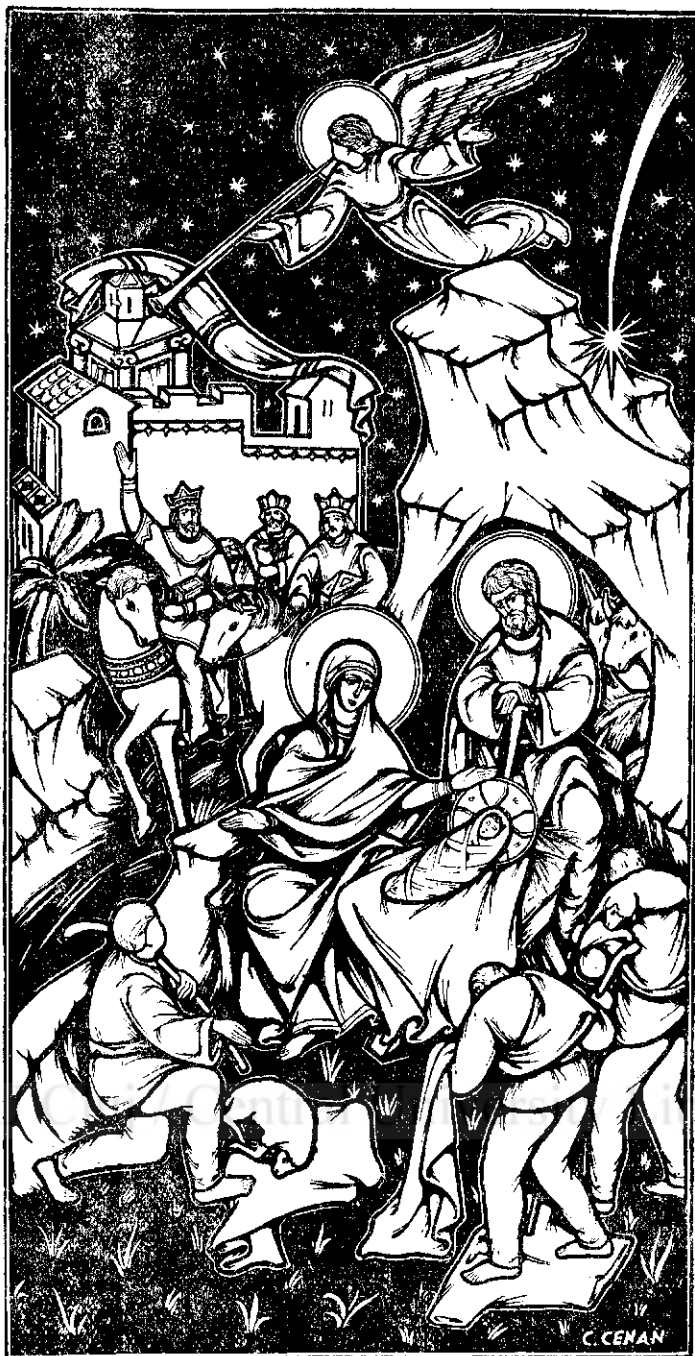
ȘI PE PĂMÂNT PACE

Sf. Evanghelist Luca ne spune că în noaptea sfântă, îngerii sburau și cântau în auzul tuturor imnul de slavă lui Dumnezeu și frățietății desăvârșite dintre neamuri: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire“. Cât de fericită a putut să fie noaptea aceea și ce timbru a trebuit să aibă îngerii în glasul lor înaripat, imaginația simplă omenească, cu greu își poate închipui. În sufletele păstorilor care-și odihneau turmele prin apropiere, de bună seamă lumina neobișnuită din Noaptea Nașterii și îngerii cu chipuri de lumină și cu grai din altă lume, aduceau cu ele semnul unei priveriști noi, pe care momentan nu o puteau desluși. Pacea s'a coborât însă numai decât peste ei: „Nu vă temeți, le-a zis îngerii, iată vă vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul! Astăzi s'a născut vouă Mântuitor, care este Hristos Domnul.“ Și îndemnați mai departe de îngeri, au plecat de grabă spre Peștera unde au aflat pe Domnul în iesle și înfășat în scutece.

Odată cu aplecarea genunchilor acestor smeriți închinători pe lespede dură a Peșterii s'a pogorât și liniștea dumnezeiască în sufletul lor. Și nimic nu ne obligă să credem altfel. Inimile dornice de slobozenie și curate în năzuința lor de a se repropria odată de Cel Unul Născut, nu pot să fie altfel decât pline de lumină atunci când își dau seamă că s'au apropiat de idealul după care au insetat. Pe vremea când Mântuitorul

Hristos s'a născut în staul atmosferă era destul de bine pregătită și marea masă a popo-

luminată a nopții din Vifleem — ca și păstorii, — vina nu este a lor, ci a conducătorilor spiritali, care au știut îndruma pașii lor pe alt făgaș decât al Fiului

Nașterea Mântuitorului

rului aștepta să apară de undeva Mesia. Dacă n'au avut norocul să-și scalde toți sufletul în baia

Dumnezeu a venit între noi. Răutatea și interesul vădit al cărturarilor și al fariseilor însă

n'au reușit până'n sfârșit să mențină în umbră persoana Mântuitorului Hristos. Odată cu propovăduirea Evangheliei, toți cei ce s'au aplecat în fața Lui și-au dat seama de sfințenia și trăinicia lucrării pe care o aduce în lume. Și de atunci până azi și de azi până la sfârșitul tuturor veacurilor, duhul Evangheliei Sale întărește și înalță, liniștește și împacă pe toți aceia cari se simt slabi.

Și nici nu se poate altfel. Pentru ca să lucreze însă cu temei în orice inimă, e lipsă de simțire. Nu-i de ajuns ca cineva să creadă că e cinstit, că-i trebuie mai întâi simțire și trăire creștină. Ii trebuie o inimă care să fie prelucrată după aluatul Evangheliei mântuitoare, în care să-și afle loc înțelegerea curată față de semen, mila și dreptatea pentru cel nedreptățit, bunătațea și iubirea pentru cel desmoștenit și atunci pacea Domnului va fi pacea inimei și a casei lui.

După involburarea pe care au adus-o vremile groasnice din timpul și de după acest război ce s'a sfârșit, omenirea întregă aleargă după pace ca cerbul după apa cea lină și cristalină a păraului de munte. Câte conferințe nu s'au ținut și câte planuri s'au pus locale pentruca odată și odată să se definitiveze soarta națiunilor și odată cu ele inimile tuturor muritorilor. Și nu putem spune că nu s'au făcut progres în această privință, dar e bine să subliniem că odată cu liniștea dinafară a cuiva se cuvine să o aibă și pe cea dinlăuntru. Ori, această liniște nu o poate da nimeni dacă nu și-a călît mai întâi sufletul în lumina Evangheliei mântuitoare, care îm-

FOILETON

COLINDA, rugăciune românească*)

de Preot GH. NOVEANU

Din depărtate amintiri îmi vine 'n mînte un fragment de poezie care începe așa:

*„Atară nînge liniștit sîn casă arde focul
lar noi, pe lângă mama stînd, de mult uitărăm
[jocul...“*

Așa începe basmul Crăciunului...

Pentru fiecare din noi începe undeva, în amintire, într'un colton de sat pîlit a joacă după un colnic de pădure, sau prozaic, într'o stradă de oraș.

Indiferent unde începe basmul, el are aceeași valoare. Se topesc în noi amintiri și la căldura lor, imagini dragi sau nobilele lacrimi ale aducerii amînte, dispun sufletul către simplitate.

În acest cadru începe colindul.

Pe o imensă vloară cât arcul cerului, melodia țarna simfonia albă a ninsorii.

Cîntecul molcom mutat în vis și'n reverie

*) Cuvînt introductiv la „Concertul de Colinde“, al Corului Catedralei, din ziua de 15 Decembrie 1946.

se aude îmbrăcat în timpurile de-altă dată. Tonurile sunt estompate de surdina regretului și îndulcirile cu dtezi ne aduc amînte de părinții sau unchiesii care îngănuau de sub copace, colindătorii geruși cu roșu la nasuri și cu sacăz în glas.

O! unde sunteți voi, alte vremi.

Cine a inventat muzica a fost unul singur Dumnezeu. Că nimeni altul n'ar fi putut face din lut, din lemn, din „inima de piatră“ harfă dulce sunătoare, sau violină — suflet candid de femeie.

Dumnezeu cel îndurător și mare, a sălășluit grai ales în mâinile violonistului și măestrie în cântătorul de harfă.

Ca să vă convingeți că muzica lucru dumnezeiesc este, cătați în jurul vostru. Nici unele din ființele preșmutitoare nu știu melodia — afară de grai — cu vre-o altă unealtă și nu vor ști vreodată.

Muzica e darul ființei noastre, și după umilă-mi părere, a fost intrat într'u prețuire mai ales după căderea omului din Edem. Ea este ultima rămășiță din graful cel înainte-avut, într'u carele ne asemuim îngerilor, iar înălțarea sufletului curat prin muzică este a doua înălțării prin sînta liturghisire.

Nu noi, cei de azi, am spus aceasta pentru întâia oară.

Mult cercetații de Domnul, călugării, schiv-

nicii, poeții și cei ce caută spre sine mai des, au înțeles și au gustat din plin acest adevăr.

În sferile muziciei se înfrățesc, desbrăcați de formele văzute, toți oamenii din toate locurile, din toate timpurile.

Muzica își are cerurile ei care sălășluiesc la picioarele tronului dumnezeesc. Fiind o cale către cer, ea este un alt chip al rugăciunii. Mai mult, muzica își are izvor în rugăciune. Este o rugare melodică în care se sublimează gestul, vorba și senzul — prin sunet.

Melodia este metoda de unire într'u cristalul imaginii poetice, între conținutul material al cuvîntului spus și între dorința de a exprima simbolul. Muzica este ultima formă, cea mai superioară formă, a grafului.

Și cum scopul vieții este mărturisirea și împlinirea mîntuirii, muzica împlinește în formă sublimă acest imperativ al vieții.

Gîndul sue ușor către înălțimi! Ușor ca o colindă și fără să vrem era cât pe-aci să uităm că suntem printre colindători.

Cei de sus — cei de acolo, de sub arcada boltii neterminate, ca și mîntuirea noastră, ne-au picurat fărâme de lumina dîn aghiasmatarul de aur al credinții și legii noastre românești.

Colinzile lor, colinzile neamului n'au carte,

pacă pe toți, fără deosebire, între olaită. Cel ce iubește pe frați și împlinește poruncile Domnului, are tot ce-i trebuie, fiindcă se știe resemna și știe aștepta să vie toate la vremea lor.

Nașterea Domnului, din Noaptea Sfântă, vine tocmai cu a-

ceastă solie a buneii înțelegeri și a frățietății desăvârșită între oameni. Și dacă până acuma nu ne-am înfruptat din plin de rodurile ei, ca să ne înfructăm acum, când sufletele ne sunt dornice și inimile pline de măreția Praznicului.

Pr. AUG. FAUR

GÂNDURI DE CRĂCIUN

Nașterea Mântuitorului e de bună seamă sărbătoarea care revarsă asupra sufletelor cea mai multă lumină și căldură. Nici un alt praznic nu ne chiamă cu atâta drag în jurul căminului părintesc. Moș Crăciun, printre alte multe bucurii, mai pune în coșul lui cel fermecat și multă dragoste de frate și dragoste de Dumnezeu. Ori cât de involburată ar fi marea acestei vieți, ori cât de otrăvite ar fi sufletele oamenilor și ori cât de cernite ar fi inimile celor năpăstuiți de soartă, în seara de Crăciun, dela un capăt la celălalt, lumea răsună de cântece de bucurie și de preamărire. Cei mici și cei mari deopotrivă uită foată grija cea lumească, căci gândurile tuturor creștinilor aleargă în graba mare spre peștera din Vifleem, să se închine Pruncului Iisus.

Vrei nu vrei, când glas nevinovat de copii răsună la toate ferestrele caselor și sufletelor, trebuie să te lași legănat pe aripi de colindă, care te desleagă de pământ și care te poartă ușor spre sferile cele înalte ale împărăției lui Dumnezeu. Aci se poate asculta cântecul de altă dată al îngerilor, cari deasupra peșterii din Vifleem au cântat cea dintâi și cea mai sfântă colindă ce s'a putut auzi vreodată pe pământ:

„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire“. Nedumerit te întrebi atunci, de ce oare Cel neîncăput s'a putut sălășlui în iesle? De ce oare singurul prunc neîntinat a trebuit să se nască într'un staul murdar? Cum poate să acopere peștera pe făcătorul boltei instelate? Acel care a pus soarele pe cer, cum poate fi încălzit numai din aburul cald al vitelor? De ce a trebuit cel dintâi leagăn să-i fie ieslea și cei dintâi închinători dobitoacele? Cum, nu s'a găsit pentru Fiul lui Dumnezeu alt loc mai omenesc în lumea pentru care s'a pogorât din cer s'o lumineze, s'o sfințească, s'o mântuiască? Și sufletul se tulbură o clipă. Dar iată un grup de copilași sosesc în grabă cu steaua, plini de bucurie și de zăpadă. Cântecul lor ne aduce aminte de steaua cea mare și luminoasă, care a vestit lumii Mântuitor. Lumina ei pătrunde în casă și în suflet. Se vede apoi cum vin păstorii și magii, cu daruri și cu suflete gata de închinare. Și ne dăm seama atunci că la Nașterea Mântuitorului, în peștera din Vifleem, a fost de față întreaga fire. Lumea nevăzută a fost reprezentată prin îngerii, negrăitoarele pământului prin vite, poporul

de rând prin ciobani și învățații prin magi. Și magii au sosit din afund de răsărit cu desagii plini de daruri și cu sufletele și mai pline de dragoste și de credință pentru regele cel nou. Și nu s'au întristat de cele ce au găsit, ci căzând la pământ s'au închinat Lui, iar din visteriile lor cele pământeste i-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă. Nu pentru că Iisus avea nevoie de aur, ci pentru că aurul se dăruiește împăratului. Și magii sunt încredințați că pruncul cel din iesle e cel mai mare împărat din lume. I-au adus tămâie, nu pentru a risipi mirosul greu de grajd, ci pentru că ei nu mai au nevoie de ea, căci altarele lor fi-vor înlocuite cu altarele Arhierelui celui nou. Și îi aduc smirnă ca unui profet, care își va sfinți profetiile cu sângele lui nevinovat. Odată cu cei trei crai dela răsărit, știința se pleacă în fața nevinovăției, înțelepciunea în fața smereniei și bogăția în fața sărăciei. Acesta e înțelesul nașterii din peștera Vifleemului.

De atunci și până la sfârșitul veacurilor Nașterea Mântuitorului va fi socotită cea mai mare întâmplare din lume. Dela nașterea din peștera Vifleemului, începe o nouă lume. De aci se numără anii spre începutul și spre sfârșitul lumii. Cel născut în iesle se așează în mijlocul vremilor și în inima oamenilor, unde rămâne veșnic. Ca El nu s'a născut niciodată altul. Steaua luminoasă de pe cer și îngerii lui Dumnezeu sunt mărturii că pruncul înfășat în sărace scutece și culcat în iesle pe fân, oaspele dobitoacelor, e trimisul cerului, e Fiul lui Dumnezeu, care a luat

chip de rob, ca să scape omenirea din robia păcatului, și să întemeieze pe pământ o nouă împărăție: împărăția iubirii și a păcii. Cântarea îngerilor e imnul național al acestei împărății. Mărirea lui Dumnezeu, pacea pe pământ și bunăvoirea între oameni sunt semnele care deosebesc împărăția lui Dumnezeu de toate celelalte împărății.

Acestea sunt gândurile cele duhovnicești, care luminează sufletul dreptcredinciosului în Ajunul Crăciunului. Niciodată lumea n'a fost mai lipsită de pace și de bunăvoire. Să nu uităm însă, că peste toate răutățile oamenilor, în noaptea de Crăciun Iisus se va naște din nou. De bună seamă nu se va naște în sufletele pline de păcate și gânduri străine, asemenea caselor din Vifleemul Iudeii. De dorește cineva pace, și Doamne, cine n'o dorește astăzi, să-și întocmească viața după cântarea îngerilor. Cu vreme și fără vreme să-și împodobească sufletul cu fapte care rodesc mărirea lui Dumnezeu, pacea pe pământ și bunăvoirea între oameni.

Câtă vreme așa vom crede și așa vom trăi, Pruncul Iisus și de data aceasta se va naște din nou în sufletele noastre și atunci viața aceasta, ori cât ar fi de rea, nu va fi pentru noi o vale a plângerii, ci un veșnic cântec de preamărire a lui Dumnezeu. Iar craii și învățații lumii acesteia vor urma calea celor de demult, tari în credință, că fericirea și mântuirea poporului nu poate veni din curțile împărătești, ci numai din peștera din Vifleem.

Preot TEODOR CICEU

n'au „făcători“ anumii și trăesc, ca și istoria noastră, din plinul vieții noastre, purtați peste hrisoave, dincolo de puterea carilor sau răstălmăcirea „înțelepților“ de ocazie.

Colinzile sunt cântece (senzul major al naștunii, unde cântec înseamnă vers și vers), sunt cântece populare zidite pe temeiul religios în care se cuprind ca într'un codex moral toate problemele mântuirii noastre ca creștini și români.

Inspărată din imitația naturii, colinda s'ar putea numi — *doina religioasă — morală a poporului român*. Ea este o prelungire superioară a rugăciunii deobște și prin melodie și-a câștigat vadul cel mai lesnicios către inima neamului întreg.

Rămâne însă, prin tema ei, prin conținutul ei, o rugăciune cântată, un axon în legătură cu anumite evenimente din istoria creștină.

Crescută din poezia minelului, colinda, cântec liber, va populariza unele teme și prin codrul național în care se desvoltă, va adauge iz românesc rugăciunii creștine. Peste ori ce comentariu, ea rămâne o rugăciune și-și va proba valoarea în măsura în care nu se va depărta prin conținut și formă de izvorul ei inițial:

O! ce veste minunată
Lângă Vifleem s'arată
Astăzi s'a născut

Cel fără de 'nceput

Cum au spus prorocii...

Cadrul și motivul nașterii acestei doine religioase trebuie căutat în plinătatea sufletului acestui neam.

Biserica își are formulele ei liturgice, rânduite și săvârșite de preoți. Din nevoia de a continua liturgia, din trebuința de a participa la slujba religioasă activ și, ca o prelungire a acesteia în formă de ecoul al unor irmoase mult prea dragi — s'a născut colinda.

Ea a fost, în forma pură, legată de cele mai mari evenimente din istoria creștinismului, fiind „un cântec popular al religiei“, o formă de educație a masselor prin cântec.

În adevăr, să ne amintim fiecare, ce poezie am învățat mai întâi în viață: „Îngerelul“ și în imediata lui frăție, o colindă.

Și una și alta sunt învățate nu după sens, ci după muzica lor. De aceea, copii noștri dragi, noi cel de ieri, și alții de mâine îngănam ritmat:

„Înger ingerașul meu
Ce mi te-a dat Dumnezeu“ ...

Colinda este o prelungire cu nuanțe laice a acestei rugăciuni:

Colo sus și mai în sus

Colindăm, Doamne, colind,

Este-o dalbă mănăstire,

sau:

Cerul strălucea

Îngerul venea

Pe-o rază curată.

Ecoul „al altor vremi mai mari la suflet“, cum spune poetul, colinda s'a născut mai ales în legătură cu praznicul Crăciunului — al Nașterii Domnului Hristos — pentru două motive: Hristos copilul nou născut este mai familiar, mai apropiat sufleteste firii noastre și printr'o ancestrală psihologie a similitudinilor electivă — prin apropierea celor de acelaș fel — noi copiii lui Dumnezeu, mari sau mici ca fire sau ca virtute, ne-am apropiat, printr'o tainică chemare, mai mult de pruncul Hristos, decât de Judecătorul Dumnezeu.

Al doilea motiv, între altele multe ce s'ar putea adauge, e de natura practică: Crăciunul vremea hodinei pentru gospodari.

Iarna, prin oprirea muncilor agricole, lasă răgaz pentru a ispăși sufletul mai mult decât vara cea mănoasă și plină de trudă. La o astfel de vreme, avea omul timp să-și caute mult uitatul suflet și să umple cămărilor cele mult întunecate ale lui cu lumina Hristosului Dumnezeu. Și din dragostea lui, din istețimea minții lui, țâ-

CRĂCIUNUL ȘI COLINDELE

Niciun praznic al Bisericii noastre dreptcredincioase nu este așteptat cu atâta dragoste și bucurie, cum este așteptată sărbătoarea Nașterii Domnului. Oare de ce copilășul care abia poate îngâna câteva cuvinte, ca și bătrânul gârbovit de ani, așteptă cu atâta nerăbdare praznicul Nașterii Domnului?

Nu-i greu să aflăm motivul acestei mistuitoare așteptări, precum și al mângâitoarelor bucurii ale tuturor, legate de acest praznic: Sărbătoarea Nașterii Domnului este împreună cu desfășurarea celor mai frumoase datini și obiceiuri care culminează în umblatul la colindat. Toate satele noastre, începând din ziua ajunului, răsună de glasurile — când mai slabe și pitigălate ale copilășilor ce abia pot umbla prin terenurile de zăpadă, când mai hotărâte și mai melodioase, iar uneori adevărat vliers ingeresc a celor mai vârstnici — ce aduc însemnata veste a Nașterii Domnului:

O, ce veste minunată
In Vifleem se arată
Astăzi s'a născut
Cel fără de'nceput
Cum au spus prorocii...

Alteori colinda se intrupează din suferințele ce le-a îndurat Cel ce a venit să mântuiască lumea;

Vineri pela doisprezece
Clopotele le trăgeau
Pe Hristos îl răstigneau
Pe cruce de brad l-au pus
Cu sulfa l-au străpuns
Sângele vale curgea
Viță de vie creștea
Și strugurii se cocea...

Altădată colinda este o adevărată desfășurare a dramei omeniilor, sortită după păcatul lui Adam, să îndure cele mai mari suferințe:

Veniți toți cei din Adam
Și cu fiii lui Avram
Ca să colindăm cu jale

Toți, pe-a lui Adam greșale
Că Adam dac'o greșit
Domnul din Rafu l-a gonit...

Dar colinda atrage totodată atenția gazdei a se pregăti cum se cuvine pentru primirea celor ce aduc marea veste a Nașterii:

Ia te scoală ici domn bun
Dăi Domnului Doamne.
Și fă focul mare, mare,
Și aprinde-o luminare
Și-o lipește 'ntre icoane,
'Ntre icoane 'ntre obloane,
Tinde masa 'n toată casa
Peste masă grâu revarsă...

Iar ca plăta colindătorii cer:

Și nouă ne-ți dăru
Colacul de grâu curat
Plata pentru colindat.

Colindătorii urează gazdei pe care o colindă viață lungă și fericită:

La mulți ani și fericiri
Să trăiți să stăpâniți
Ai lui Dumnezeu să fiți
Cu-al Dumneavoastră părinți.

Iată pentru ce colindătorii revarsă atâta bucurie în casele pe care le cercetează și Crăciunul satelor noastre este așa de frumos, pe când cel al orașelor este atât de searbăd și atât de șters în ceea ce privește cultivarea strămoșeștilor datini.

Se cuvine deci ca, în aceste vremuri de răspântie a istoriei neamului nostru, mai ales tineretul să nu uite că obiceiurile moștenite din străbuni în legătură cu praznicul Nașterii Domnului, au fost păstrate și cultivate cu cea mai mare sfințenie. Credincios până în cele mai adânci cute ale ființei sale, poporul nostru a păstrat tradiția tuturor manifestărilor îndatinate în legătură cu marile sărbători ale creștinătății, sărbători de cinstitirea cărora a legat totdeauna biruințele și succesele câștigate în luptele lui seculare și la

nesocotirea cărora a îndurat totdeauna aspra mânie a Tatălui ceresc. Și poate mai mult ca oricând, astăzi avem nevoie de un puternic resort sufletesc, spre a ne trezi din amorțirea în care ne găsim. De aceea, colindele strămoșești trebuie să răsune peste întreg cuprinsul pă-

mântului românesc, evocând duioșia unor vremuri străvechi în care peste sufletele oamenilor plutea atmosfera îngerească din jurul Ieslei din Vifleem: „Mărire intru cel de sus, lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoire“.

Prof. Dr. I. ZĂGREAN

Magii și păstorii

La ieslea Vifleemului, alături de păstorii săraci și cu puțină știință de carte, au venit și au ingenunchiat magii, filosofii bogați, din îndepărtatul Orient.

Câte necazuri și greutăți n'au suportat în lungul lor drum, de câte bucurii și plăceri nu s'au lipsit pentru ca să vadă cu ochii lor pe „Acela“ care va aduce „pacea pe pământ“.

Staulul și ieslea, în simplitatea lor, au primit pe oaspeții rari, iar pruncul din scutece primește darurile, pe cari bogăția ca și sărăcia în toată vremea le poate da.

Inima păstorilor se înfrățeste cu știința filosofică și amândoi: păstor și mag se închină, iar din climatul feerit al luminilor și corurilor cerești, blânzii păstorii și cutezătorii magii văd peste veacuri izvorul „bunei învoiri între oameni“.

Fără „invoire“ între prieteni, dragostea se sfarmă. Prin „bună invoire“ se înlătură toate diferențele, toate piedecile dintre oameni ca și dintre popoare. În mijlocul „bunelor învoiri“, se naște înfrățirea, bunăstarea, liniștea și pacea, cel mai mare bun spiritual după care inșetoază lumea.

Câtă deosebire între tolașul păstorului, aurul, smirna și tămăia magilor — purtate pe drumurile dragostei, pentru găsirea „căilor, a adevărului și a vieții celei veșnice“ — și între instrumentele civilizației noastre, așa de puternice, așa de groaznice și dezastruoase pentru toate bogățiile și credințele nenorocitului nostru veac.

Tolașul păstoresc și visteria magilor înfrățite, înțeleg jertfelnicia. Stăpânii amândorora se apleacă; renunță la rang, magii și lângă ieslea lui Hristos se fac egali cu păstorii, se umilesc în știința lor, ca să se împărtășească de curățenia gândului păstoresc.

Măinile noduroase, bătătorite de muncă ca și trupurile trude ale păstorilor, se odihnesc și se cinșesc, primind cea mai sublimă prețuire dela purpura gândurilor chinute a magilor și ei neostoiți în munca spiritului, fără care munca trupului rămâne chin și zoală zădărnice.

De câteva veacuri civilizația a început să preschimbte tolegele păstorilor și sub ochii noștri și-a durat tancuri și avioane, iar în sufletul bietului om a sădit ura față de aproapele. Acest climat de piznire, de amenințare, de neîncredere și de ură ne-a adus războiul, care a distrus aproape tot ceea ce munca a putut realiza, în sudoarea ei de douăzeci de veacuri.

Din ruinele veacului, sufletul omenească se ridică și caută pacea. Orizonturile sunt involburate. Liniștea și „buna invoire“, condițiile existenței omenești, sunt pline de răni.

În această lume chinuită de străfunduri de veac, ne apar și în veșnicie, ca în copilărie, chipuri de păstorii la ieslea Vifleemului și magii trudind după stea. În noaptea răcoasă și instelată, colindătorii vestesc prin glasul lor de copii curați:

„În coliba păstorească
Vrut-a Domnul să se nască;
Fiul Său cel Sfânt,
Nouă pe pământ,
Să ne mântuiască“.

Cu știința Magilor și sufletul păstorilor să ne apropiem de ieslea Vifleemului, de ieslea credințelor și a datinelor noastre strămoșești, din ele să luăm lumină, simțire și nădejde.

Pr. prof. IOAN POP

țaranul român a împletit cununii de vorbe pentru Domnul Hristos, ca astfel prelungind rugăciunea cea de obște să adaste mai îndelung lângă suflet, lângă Dumnezeu. Și din aceasta adăstare s'a născut colinda.

Evenimentele biblice se împletesc în colinde cu fapte comune, care nu dau însă caracter propriu acestei dolne creștine.

Se întâlnesc „trei păstori“ în loc de trei „magii“; dar pentru sufletul curat al românului, păstorii erau zămisliti din același pământ ca și magii din Biblie.

Era prea străin de firea românului, ca în coclaurile munților lui singuratici să cheme la ospățul sufletesc al Crăciunului „magii cei în purpură și armură“. El și-a luat ortaci pe-o samă, alți doi ciobani, și curați sufletește, — mai curați decât magii, — au pornit către ieslea Vifleemului românesc, în munți, unde se naște neamul pătmind ca și Hristos în calea biruinții lui peste cruci și iscarioși. Și acolo, el: Nicolae, Ion sau Pătru, ciobănește și-au plecat genunchii și închinându-se Hristosului din inimile lor, au purces a cânta:

„Trei păstori se întâlniră
Și așa se sfătuiră:
Haideți, fraților să mergem
Floricele să culegem...“

Și să facem o cunună
S'o'impletim cu voe bună
Și s'o' ducem lui Hristos...“

Pe drumul acestor magii cu țări și bundă calcă gândul meu de azi.

De acolo sus, din munți sau tainice înfimi, de unde au pornit isvoarele colinzilor, noi nădrăgarți preoți sau mireni am adus-o la oraș.

Aici, splendida doamnă a căpătat haine dichisite dela „emeritiți“ știutori de muzică.

Uneori inspirați, aceștia au adaus melodie acolo unde țaranul sgăriase abia un gest muzical. Alte ori, s'a artificializat până la a se pierde într'un oarecare cântec de lume.

În acest stadiu colinda pornește zdrențuroasă pe arcușurile instrumentelor și devine cântec de lume ce se termină cu un obsedant „ne dați, ori nu ne dați“.

Impotriva acestui mercantilism organizat, ridică durda glasului și cer sprijinul opiniei dumneavoastră.

Nu vă faceți nici zarafi, nici nu tolerați pe cel ce pângăresc cu obiceiul lor urât această sfântă și frumoasă tradiție a colindului.

Neamul acesta poate fi acuzat de orice: dar

nici odată nu va putea fi acuzat de micime sufletească sau lipsa de generozitate.

În culbul cald al sufletelor înaintașilor s'au născut colinzile ca să preamărească pe Domnul și aceasta să rămână până la urmă simbolul colindatului.

Dacă nu putem altfel, să ne întoarcem în munți, unde se află azi zăpadă, și din neaua albă, ca și sufletul heruvimilor, să pritochim cu cântecul curatelor colinzi o nouă iesle a rugăciunii și neamului acesta ortodox.

Să căutăm hăulind cu sufletul și cu amintirile pe „cei trei păstori“ din colindă, și găsimdu-l, să ne rânduim după el, cu glasul cronicel dalbei noastre biserice, cântând asemenea lor: „trei păstori se întâlniră...“

Și ca să știm c'am rânduit colinda-rugăciune pe deplin, să ascultăm în stare de veghe și tainică rugăciune ecoul.

Iar când ecoul va adauge lumină pe ceruri și lacrimi în ochii noștri să știi că ne-am împlinit legea: am colindat pentru Hristos și pentru mântuirea neamului — îndeajuns.

„— O! ce veste minunată...“
Implinească-se. Amin...“

ÎNTRUPAREA CUVÂNTULUI

La Vifleemul Iudeii cuvântul trup s'a făcut și s'a sălăsluit printre noi și am văzut slava Lui, slavă ca a unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr" (Ioan 1, 14). Evenimentul a fost covârșitor prin semnificația lui religioasă și morală, despiciând istoria în două perioade diametral opuse. Se prăbușia naturalismul josnic al religiilor păgâne și formalismul declamatoric al iudaismului — de-o parte — și apărea în câmpul deschis al omenirii lumină adevărată a blândului Galileian — de altă parte —, lumină menită să înstăureze „făptura cea nouă” a creștinului asemănător Creatorului.

Ce aducea Iisus pentru sufletul omenirii? *Gând și faptă*. Gând dumnezeesc turnat în slova evanghelică și pilda vieții Sale neprihănite. Mijloace operante pentru întronarea împărăției lui Dumnezeu în lume, întronare condiționată de vrerea și contribuția neșovăelnică a omului. Împărăția lui Dumnezeu e de natură spirituală, cum nimerit se spune în evanghelia lui Luca: „nu veți putea zice, că este aici sau acolo, ci iată este înăuntrul vostru” (XVII, 21). Sf. apostol Pavel a definit-o: *virtute, pace și bucurie în Duhul Sfânt*. Sau cu alte cuvinte, este trăirea reală a legii morale evanghelice în om, trăirea cu Iisus la Vifleem, la cina cea de taină, pe Golgota, la Înviere, precum și la orice pas al vieții noastre. Cel care crede într'un Dumnezeu personal, creator și proniator al lumii, dar viabilitatea credinței lui în Iisus cel întrupat, crucificat și înviat este inexistent, poate fi un teist, teoretician, tributar exigențelor reci ale rațiunii, străini însă, de spiritul învățării evanghelice.

Intruparea Cuvântului la Vifleemul Iudeii și articularea împărăției celei noi creștine a fost a doua creațiune a lumii. Peste putreganiul moral al lumii vechi, înregistrat în istorie ca lipsă de prețuire a persoanei aproapelui, cruzimi, desbinări și spoliațiuni, se pogora duhul înviator al grupării oamenilor în comunitatea de iubire și fraternitate necondiționată. Acest duh de viață nouă instituia *solidarismul* ca formulă de pacificare a sufletelor și de izbăvire a celor asupriți de proprii lor semeni. Creștinii sunt mlădițe ale aceleiași vițe, mădulare ale aceluiaș organism,

fii ai aceleiași împărății. Intre ei trebuie să fie armonie și frățescă colaborare.

Solidarismul creștin este exprimat în trei legi: a filantropiei, a moralizării și iertării.

Legea filantropiei este sintetizată în cuvintele lui Iisus: „Fiul Omului n'a venit să i se slujească, ci să slujească El și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți” (Matei XX, 28). În locul egoismului ucigător de suflete, de avânt și de progres moral, Iisus a așezat altruismul, dăruirea pentru ridicarea morală a aproapelui. Când a preconizat înnoirea sufletească a omului, Iisus a avut în vedere topirea ferocității în razele soarelui dogoritor ale binefacerii și carității. Să sfâșie, poate și fiara din codru. Omul este însă o ființă etică și e îndatorat să vadă în semenul lui un asociat la realizarea binelui în lume.

Legea moralizării este doctoria preventivă a creștinismului. După cum medicina recomandă luarea de măsuri preventive împotriva bolilor trupului, tot așa de necesar este a lua măsuri preventive împotriva cangrenei sufletești. E necesar să ocolim ambianța seducătoare, fiindcă ea prea adeseori ne înfățișează viciul în haina virtuții. Lucrurile se petrec ca în străvechea poveste păgânească, unde spune că virtutea cunoscută numai locuitorilor dela țară, s'a pornit să se arate domnilor și cucoanelor dela oraș. La plecare, ea s'a împodobit frumos cu o manta de flori. Intrând în oraș, păcatele au isgonit-o. S'a așezat la marginea orașului sub un palmier și a adormit. Peste noapte au venit păcatele din oraș și i-au furat mantaua de flori. De atunci, spune povestea, se acopăr păcatele în mantaua virtuții și cer să fie laudate și aprobate, ca bunuri necesare vieții omenești.

Preîntâmpinarea ruinei sufletești a semenilor noștri este o datorie elementară a fiecărui creștin, altfel sângerează întreaga obște. Cel căzut trebuie ajutat să se reabiliteze, iar cel neprihănit trebuie păzit să nu se pângărească.

Legea iertării a fost consfințită de Mântuitorul când era pe cruce, spunând batjocoritorilor:

„Iartă-le lor, Doamne, că nu știu ce fac”. Iertarea este rodul iubirii. Lipsind iubirea, lipsește iertarea. Astăzi, iertarea este o floare rară. Lipsa ei explică încăerarea dintre neamuri și urgia năpraznică ce-a răzbătut dela un colț al lumii la altul.

*

La praznicul întrupării Cuvântului, sufletul creștinului se desfătează în melodiile duioase ale colinzilor și călătorește cu gândul spre ieslea dela Vifleem, unde odinioară corul de îngeri psalmodia: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace și între oameni bunăvoire”.

Reținem din textul acestei cântări îngerești două cuvinte: *pace și bunăvoire*. Rar întâlnite astăzi, deși pacea este setea vieții noastre; o dorim, o vrem. Dar pentru a se realiza pacea lumii, e necesară o pacificare a sufletelor noastre. Această pacificare e marele deziderat al programului creștin. Să facem din omul egoist un altruist, din mincinos un slujitor al adevărului, din tiran un frate. Când aceste gânduri și sentimente vor găsi adăpost durabil în ființa noastră, împărăția păcii se va sălăslui pe pământ.

Neamul românesc — de totdeauna și de pretutindeni — a stat în slujba acestui program creștin. Adevărul acesta îl ilustrează datinile dela Crăciun și Anul nou. Ele au darul de a înfrăți și de a uni la un loc toate clasele sociale în acelaș sentiment al iubirii de glie și de credință. În ele ne regăsim pe noi înșine, cu firea noastră bună și ospitalieră, blajină și dreaptă, și mai presus de toate încălzită de raza cerească a harului divin. Credința creștină este un component al substanței sufletului românesc. Cu ea ne-am născut, cu ea am înfrun-

tat toate urgiile istoriei și prin ea vrem să ne desăvârșim ființa noastră etnică. În Dumnezeu ne-am pus nădejdea și El ne-a oblädui întotdeauna.

Când ni s'a vestit Nașterea Mântuitorului, am primit o cunepusă bucurie și am reprezentat-o bogat în toate producțiile populare. Folklorul românesc cuprinde cele mai multe elemente creștine. Aici Iisus este:

„Prunc mititel înfășețel
În scutec de bumbăcel,
Dumnezeu adevărat
Soare'n raze luminat.”

La Crăciun poporul nostru nu prăznuește atât amintirea Nașterii Domnului, ci trăiește acest eveniment contemporaneizat. Iisus se naște în fiecare an. Merge cu colindătorii din casă'n casă. Colindele noastre pun accentul pe cuvântul „astăzi”

„Astăzi s'a născut Hristos
Mesia chip luminos.”

Intreaga natură participă la bucuria praznicului, pământul se înviește, cerurile se deschid și stâlpii ieslei se prefac în făclii. Cecace este caracteristic în unele colinzi ale poporului nostru este credința că Iisus s'a născut pe plaiurile noastre, undeva prin părțile Vrancei ori în dulcea Bucovina sau la poalele munților apuseni.

Incontestabil că datinile noastre strămoșești au în primul rând un caracter creștin, dar la valoarea lor creștină se adaugă și o importantă notă națională. Noi, ardelenii știm cât ne-au folosit aceste datini în păstrarea curată a sufletului nostru. Ele sunt martorii invincibili ai unității noastre. Până când datinile noastre ne vor păstra conștiința unității noastre, până când toți Românii vom colinda și vom preamări pe Dumnezeu într'o limbă și într'un cuget, patrimoniul vieții noastre etnice nu va putea fi înstrăinat.

IGN BUNEA

NAȘTEREA DOMNULUI

Dela firicelul de iarbă, adormit în pământ, până la scaunul Părintelui Cereș, natura întreagă saltă și se bucură astăzi, că Mântuitorul Hristos, cel prezis de veacuri de atâția profeti și așteptat cu atâta nerăbdare de sufletul omenirii suferinde, se naște din Fecioara Maria, luând trup omeneșc.

Insuși cerul și pământul, care până acum erau despărțite prin neascultarea și căderea omului în păcat, acum și-au dat mâna și împreună cântănesc triumful iubirii lui Dumnezeu pentru neamul omeneșc.

Prinsă în ghiarele rădăcării, lumea veche se svârcolea asemenea unui bolnav pe patul de moarte. Dar, după cum bolnavul murfbund nu vrea să moară și chiar în ceasul suprem, el se gândește cu drag la primele clipe ale unei tinereți ferice, tot astfel și omenirea păgână: ea nu vrea să moară, ci vrea să trăiască! Stăpânită de această dorință fierbinte, ea își caută doctorul care s'o vindece, nu cu sisteme filosofice, precum au încercat marii oameni ai antichității și nici cu leacuri de acelea care prelungesc a-

gonia. Omenirea simte și înțelege că are nevoie de un mântuitor, care s'o descătuseze din lanțurile robiei morale, s'o îndrumeze pe calea de a-și înțelege menirea și s'o înalțe din starea de umilință și de sclavie socială până la Dumnezeu adevăratul, al iubirii, al dreptății și al mîlei.

El bine, acum 1946 de ani, într'o peșteră și într'o iesle, în pale, dintr'o fecioară săracă și cuvioasă, se naște prin mijlocirea Duhului Sfânt, avea pruncul Dumnezeu, Iisus Hristos. — Se împlinesc atunci profeții seculare, se pefrec semne cu totul neobișnuite. O stea minunată, coruri de îngeri, închinare de păstori și de magi. Intr'o înțeleaptă economie, vedem astfel, în jurul prunciei Domnului Iisus, îmbrățișându-se cerul și pământul, puterile de sus, poporul simplu de pe pământ în chipul păstorilor, conducătorii lui și științii în chipul celor trei magi și crai dela răsărit. Intreaga lume a cerului și a pământului, într'un avânt comun și cu viziunea viitorului de sfinte speranțe, tresaltă la imnul Sfinților Ingeri: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”

Aceste cuvinte, vor umplea de alci înainte spațiul și timpul; ele vor fi scrise în conștiința omenirii; ele vor fi sămânța din care va încolți înfrățirea între popoare, libertatea și egalitatea!

Iisus a învățat pe om în cine să creadă și cum să se închine; a cu-

rățit conștiința omenirii de mulțimea de învățături rătăcite și de mulțimea superstițiilor păgânești; a stabilit raportul moral între om și Dumnezeu; a stabilit baza familiei, desființând poligamia; a desființat sclavia femeii, a stabilit principiul iubirei și al egalității între oameni; a învățat mila, pacea, dreptatea, răbdarea și înfrânarea.

Iată, în puține rânduri, darurile pe care pruncul Iisus le-a adus omenirii odată cu nașterea Sa. Iată și pentru ce omenirea, timp de aproape 2000 de ani, serbează cu același dragoste amintirea acestui eveniment.

Și oricâte veacuri vor trece, El va fi totdeauna nou și pururea în stare să ne înalțe sufletul spre o lume mai bună, mai senină, mai dreaptă, mai curată și mai cinstită.

Așezată la sfârșitul unui an care se închide și în pragul unui an care începe, Nașterea Domnului să ne fie tuturor un prilej pentru fertare și altul de nădejde: de iertare, pentru că fiind slabi, adeseori am căzut pradă ispitelor; și de nădejde, ca El să lumineze ochilor noștri, după cum Dumnezeu odinioară a arătat drumul magilor, pentru că și noi să vedem drumul pe care trebuie să mergem, urcându-ne pe cărarea cea grea a vieții, spre dobândirea mântuirii sufletului nostru.

Intr'o sărbătoare sfântă, trebuie să ne înfrățim cu o viață sfântă!

Preot VIRGIL G. PĂSLARU

„...Căci pentru noi s'a născut prunc tânăr...”

Condacul Nașterii Domnului: „Fecioara astăzi pe cel mai presus de ființă naște...” se repetă an de an în decursul rândurilor liturgice dela Crăciun și până la Bobotează, fiind un imn frumos și încântător atât prin conținutul său cât și prin haina melodică în care este îmbrăcat.

Acest imn cântat pe melodie specială ce aparține podobiei glasului III, este originala creație a imnologului creștin Roman, cântărețul numit și dulce glăsuitor, ca primul compozitor al felului poeziei religioase căreia i s'a dat numirea de „condac”.

Numitul părinte bisericesc, fiind pătruns de adânc simț religios, a avut un vis în noaptea Praznicului Nașterii Domnului că, i s'a arătat Maria Fecioară predându-i un sul de pergament, ce era scris pe ambele latură, numit pe grecește „condakia”. Deșteptându-se din somn și fericit de visul avut, să inspire, compunând numai decât imnul: „Fecioară astăzi...” căruia îi dă apoi numirea de condac, servind ca model viitorilor autori de „condace”, prin care să se descrie pe scurt sărbătoarea sau viața cu meritele sfântului ce se prăznuiește.

Evenimentul Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, fiind considerat ca piatra de hotar, care desparte lumea veche de cea nouă, lumea de sub robia păcatului de cea a libertății, harului și luminii, biserica creștină din primele ei veacuri a așezat Sărbătoarea Crăciunului între cele mai însemnate și luminate Praznice, căci în această zi de 25 Decembrie prăznuim și comemorăm

drama celei mai mari revoluții spirituale cunoscute până azi.

Atotputernicul Dumnezeu în marea sa iubire de oameni, trimite pe unicul său Fiu, luând trup omenesc pentru mântuirea sufletelor noastre, pentru îndreptarea vieții noastre, ne arată care este calea adevărată și viața. Biserica creștină în amintirea comemorabilelor zile de intrupare pământească a lui Dumnezeu, celui ce a stabilit armonia dintre trup și suflet și ne-a adus solfa păcii cu buna învoire între oameni; a așezat Praznicele Împărătești aducătoare de bucurie, de pace binefăcătoare pentru fericirea noastră, îndemnându-ne totdeauna ca întăriți sufletește prin post și rugăcuni să le putem sărbători cu inimă curată.

Porunca dumnezeiască a iubirii ne-o înfrățiază Evanghelistul Ioan prin cuvintele dela cap. 13, vers 14: „Poruncă nouă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul, cum v'am iubit eu pe voi și voi să vă iubiți unul pe altul.”

Cuvine-se deci ca să sărbătorim înălțătoarele momente întăritoare de credință și nădejde cu deplină evlavie, cercetând lăcașurile sfinte și petrecând timpul rândurilor liturgice cu sfințenie deplină, înălțându-ne sufletește precum bine ne povățuiește Biserica lui Hristos.

Cu toate piedecile puse în desvoltarea învățăturilor creștine, nici o altă doctrină, până în prezent nu a putut atinge acea înălțime și putere a fericirii omeniești.

Prin intruparea Mântuitorului, în locul lumii vechi a filosofiei înguste

de desorientare, a desnădejzii și întunecului s'a deschis lumea nouă a prețuirii omului în întregimea sa. Se proclamă egalitatea și fraternitatea oamenilor sprijinită pe dragoste aducătoare de fericire atât pe pământ cât și în ceruri.

Lumea nouă este cea a ordinii în simțire, cuget și faptă, a entuziasmului și curajului statornic.

Crăciunul creștinesc prețuit la adevărata lui valoare înseamnă în dreptare și înofre spre mai bine, spre frumos, căci cel ce a pogorit pacea din ceruri împacând pe Dumnezeu cu făptura sa, bate la porțile sufletului ale fiecărui muritor, căutând să-l salveze: „căci pentru noi s'a născut prunc tânăr... Dumnezeu cel mai înainte de veci”.

La porunca dragostei creștinești ne îndeamnă și Apostolul Pavel în Epistola sa către Corinteni la cap. 13 vers 4-8 cu cuvintele: „Dragostea îndelung răbdă... nu pizmuiește... nu se trufește. Nu se poartă

MEDITAȚII

Demnitatea preoției și autoritatea ei

prelucrare după: P. CHAIGNON

Nenumărate sunt întrebările pe cari ni le pune viața și cărora suntem îndatorati a le răspunde. Dacă un credincios trebuie să rezolve problema mântuirii sufletului său, cu atât mai vădit un preot are mai mare răspundere pentru mântuirea sa, având de cârmuit și turma ce o păstorește spre limanul împărăției lui Dumnezeu. Mai mult chiar, un preot trebuie să fie conștient de mijloacele ce i le pune la îndemână Duhul Sfânt prin sfânta taină a preoției, trebuind să-și dea seama de haina plină de autoritate în care-l îmbracă această demnitate.

I. După scularea Sa din morți, Mântuitorul Hristos a spus apostolilor și printr'âșii tuturor preoților: „Datu-mi-s'a toată puterea în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând învățați toate neamurile botezându-le” (Mat. 28, 18-19). „Amin grăesc vouă, ori câte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și ori câte veți deslega pe pământ vor fi deslegate și în cer” (Mat. 18, 18).

Este de lipsă să pătrundem însemnătatea acestei puteri supraomenești, dată de Fiul lui Dumnezeu apostolilor și prin aceștia preoției creștine. Este o putere neasemuită în lume, căreia i se subordonează și soarta vieții veșnice a oamenilor.

Din ea izvoarește o autoritate nemărginită pentru slujitorii altarelor lui Hristos; depășind și spațiul și timpul îngrădit al celei mai înalte stăpâniri pământești. Intr'adevăr autoritatea preoțească nu poate fi mărginită la o anumită epocă. Câtă vreme va mai trăi pe pământ suflet omenesc supus păcatului, dar care să râvnească spre mântuire și sfințenie, cât timp va dăinui o conștiință care să lumineze mintea, că păcatul duce la osândă, atâta vreme va trăi și puterea preoțească spre a oferi serviciile și ajutorul Mântuitorului, care a spus: „Iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28, 20).

Autoritatea preoțească nu poate fi mărginită nici în spațiu. Nu este loc pe rotogolul pământului unde să nu vrea să stăpânească Iisus, toate neamurile îi sunt date Lui de moștenire: „Și-ți voi da neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire ta”. (Ps. 2-7). Nu este însă om care să găsească mântuire în afara de Biserica creștină, și astfel pe toți

cu necuviință, nu caută ale sale... nu gândește rău. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nici odată nu cade... macar știința de se va strica...”

În lumea nou creată prin venirea lui Hristos pe pământ, negura necunoștinții se risipește, nedreptatea se surpă, bogăția, noblețea, deosebirea socială nu mai desparte pe om de om. Iată principiile cu adevărat democratice, cari au stat în trecut și în continuare până azi la baza învățăturilor creștinești propagate neinterupt de către sfânta noastră Biserică, putând astfel cu drept cuvânt afirma că, mai mult ca oricând Biserica cu învățăturile sale creștinești se găsește în ritmul vremurilor noi: „...căci pentru noi s'a născut prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci.”

Prof. Dr. V. PETRĂȘCU

oamenii din toate locurile îi îmbrățișează autoritatea preoțească. Mai mult chiar, puterea preotului depășește granițele pământului, hotărînd asupra condamnării sau mântuirii sufletelor; acțiunea ei lucrează și în înălțimile raiului și în adâncimile iadului. Sufletul legat în păcate numai prin preot poate fi deslegat, iar pe cel deslegat iadul nu-l mai poate stăpâni. În acest înțeles și preotul e aproape de cuvântul Fiului lui Dumnezeu, având putere în cer și pe pământ.

Autoritatea preoțească este nemărginită și în ce privește persoanele. Mari și mici, prinți și sclavi, înțelepți și fără de minte, bogați și săraci, toți trebuie să i se supună. Dela preoție așteaptă toți propovăduirea, iertarea și viața. „Cel ce crede în mine, viu va fi, de va și muri” (Ioan 11, 25).

Ea reprezintă egalitatea desăvârșită în fața lui Dumnezeu și a legilor Lui. Este vre-o putere omenească ce s'ar putea asemăna măcar cu aceasta? Este altă putere care să aparțină pe oameni, să-i înfrățescă, nimicind toate barierele sociale și îngenunchind toate ambițiile? Nu! Căci este singura autoritate care pogoră pe însuși Fiul lui Dumnezeu în mâinile slujitorilor Lui, lăsându-i să stăpânească asupra Sa, după buna lor conștiință.

II. Autoritatea dată de Dumnezeu preoției îi crează acesteia o situație excepțională în lume. Sfinții părinți bisericesti, când privesc demnitatea preoțească din acest punct de vedere, nu găsesc nimica ce ar putea fi asemuit cu ea. „Preotule, cine îți este asemenea? Este cumva asemenea ție un principe? El stăpânește trupurile și puterea de muncă a supușilor, câtă vreme ție îți sunt supuse sufletele. Bogăția sa constă în aur și argint, pe când tu stăpânești comoara nesecată a harurilor dumnezeiești și sângele Domnului nostru Iisus Hristos. Puterea lui se întinde peste o provincie, sau împărăție, câtă vreme tu îți în mâinile tale acele chei, cari deschid raiul și încuie iadul. A păcătuit acest stăpânitor, devenind un suflet stingher în fața supușilor săi, și va voi să se împace din nou cu Dumnezeu, atunci va trebui să îngenunche la picioarele tale, tu vei hotărî asupra soartei lui, tu ești judecător, el va fi judecat; de care

parte este deci cel mai înalt rang? (Sf. Ion Hrisostom). Cine îți este asemenea? Sunt poate Ingerii? Sunt multe asemănări când voim să apropiem menirea și poziția Ingerilor și a preoției. Au același nume, același serviciu și aceiași îndeletnicire; „Scrie Ingerului bisericii din Efes” (Ap. 2, 1) „...toți sunt duhuri slujitoare, trimiși ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii” (Evr. 1, 14).

Dar zis-a 'oare Dumnezeu către un Inger: „Ori câte veți deslega pe pământ, vor fi deslegate și în ceriu?” Unde este Ingerul care are putere, de a împărtași muritorilor harul iertării și al împărășeniei. Ingerii sunt numai martori ai sfintei jertfe, până-când preotul este lucrătorul. Ei stau căzuți pe fețele lor înaintea tronului lui Dumnezeu (Ap. 7, 11), câtă vreme preotul șade la sfânta masa Lui; îl ține în mâna sa și se împărtașește cu trupul Aceluia, pe care Ingerii abia îndrănesc să-L privească (Sf. Ambrosie).

Chiar și în ce privește lucrarea sfintei Fecioare Maria, harul preoțesc e mai deosebit (Sf. Augustin): „Cu cât întrece cerul cu marginile sale pe ale pământului, cu atât este mai presusă nevinovăția sfintei Fecioare în sfințenie și mărire peste tot ce a fost zidit de Creatorul tuturor. În ce privește însă puterea, cea preoțească este mult mai deosebită în măsură (Fer. Augustin). Pe cinci cuvinte, spuse de sf. Maria în smerenia sa, s'a pogorât Cuvântul cel veșnic, întrupându-se din sânul ei; pentru o scurtă rugă a preotului încheiată tot cu cinci cuvinte, se coboară același Cuvânt pe Altar.

Dacă învoirea smerită a Fecioarei Maria a fost cauza ce s'a pretins pentru taina întrupării: „Fie mie... Și cuvântul trup s'a făcut”, lucrarea preotului, săvârșită în numele Domnului Iisus, este pricina lucrătoare a prefacerii, a unei noi întrupări, care nu este altceva decât o mărire a cadrului celei dintâi. Ce s'a săvârșit prin sf. Maria o singură dată, îndeplinește preoția în toate zilele. Și în timp ce sf. Fecioară i-a dăruit o viață plină de suferință, preoția conlucrează cu mâinile ei la prezența Mântuitorului într-o astfel de ipostază și de măreție, în care nu mai poate suferi sau muri.

„Preoților, cine sunteți voi? — întreabă un scriitor cucernic. Dacă ați recunoaște pe deplin și ați vedea cu adevărat menirea voastră, v'ați cutremura numai cu cutremur la voi înșivă”. „Voi sunteți oameni îndumnezeiți” (Ambrosie). Voi iertați pă-

catele, pe cei ce au fost păcătoși și învredniciți de sfânta împărășenie, împărțiți harul Duhului sfânt, sunteți cauza prezenței veșnice a lui Dumnezeu prin sfânta Euharistie, unelte ale lui Dumnezeu, prin cari se îndeplinesc astfel de lucruri, pe cari numai singur Dumnezeu le poate săvârși. Sfântul Grigore de Nazians desemnează în această privință cel mai înalt punct al puterii și menirii preoției, când zice, că preotul lucrează asemenea lui Dumnezeu, având menirea de a îndumnezei pe oameni (Orat. Apol.).

Despre felul cum am folosit această autoritate, va trebui să dăm însă răspuns oarecând în fața județului celui Atopternic. Cerul, pământul, focul de veci, chiar toate creaturile vor trebui să dea mărturie despre cum am folosit această nemărginită putere sfințitoare. Cât de amar va fi de nu vom putea răspunde nici pentru sfințenia noastră înși-ne.

Azi din nou răsună chemarea Mântuitorului: „Secerișul este mult, dar lucrătorii sunt puțini. Rugați deci pe Domnul secerișului ca să scoată lucrători la secerișul său” (Mat. 9, 37-38). „Îndrăzniți, eu am biruit lumea”. Deși trăim într-o epocă de prefaceri, istoricește este dovedit, că epocilor de necredință, de supărare religioasă, în care autoritatea preoțească părea că se stinge, că însași preoția este lipsită de rosturi, ba chiar o sarcină de care societatea o-menească trebuie să se scuture, i-au urmat timpuri de revenire la conștiința valorilor creștine, de revenire la Biserică. Nu găsim popor din câte sau înregimentat în Biserică lui Hristos, care să o fi părăsit și să fi îmbrățișat alte forme ale vieții religioase și care să se fi lepădat de misiunea și puterea preoției creștine. Biserică Mântuitorului nu poate fi îngrădită la o viață mărginită în timp, căci pe ea „nici porțile iadului nu o vor birui”. Așa o garantează Fiul lui Dumnezeu, iar preoția este mandatară Lui. Din această uriașă demnitate rezultă și obligații. Preoția e sublimă. Demnitatea și autoritatea ei sunt neasemuite; dar tot atât de sublimă trebuie să fie și viața preotului și uriașă responsabilitatea lui. Sarcină care poate fi purtată numai de suflete alese. Drept aceea să ne îndreptăm cugetele către Acela ce singur ne poate îmbrăca în această haină luminoasă, zicând: „Doamne al Puterilor fi cu noi, căci afară de Tine ajutor întru necazuri nu avem. Doamne al Puterilor, mântuiește-ne pre noi”.

Preot PAVEL ȘENDREA

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

Parlamentul Țării s'a deschis la 1 Decembrie.

În mesajul Său, M. S. Regele a subliniat între alte nevoi economice și de mare urgență refacerea economică a Statului, etafizarea Băncii Naționale etc.

N'a uitat Regele nostru drag să spună bun cuvânt și despre sf. noastră Biserică dreptcredincioasă, subliniind cu hotărâre regească că statul nostru se sprijină și întărește autoritatea Bisericii.

Grija pentru cei năpăstuiți a guvernului, a Bisericii noastre și a bunilor creștini din țară și străinătate va aduce puțină alinare durerilor și lipsei. În fiecare oraș s'au adăpostit copii orfani sau lipsiți din

Moldova la case primitoare de creștini.

În Cluj au venit vreo 170 de astfel de copilași, pe care îi îngrijesc osebitele societăți de binefacere.

Inghețul fără zăpadă face mare stricăciune. În unele regiuni ale țării, unde gerul se ține tare și pământul a fost umed se prevede multă stricăciune la grânele de primăvară. Nădăjduim că Bunul Dumnezeu nu ne va încerca și al treilea an de recoltă slabă.

EXTERNE

S'a încheiat conferința Păcii. În ziua de 17 Dec. din anul acesta s'au încheiat lucrările Conferinței de Pace dela New-York. Oamenii păcii strănși din toată lumea au ho-

tărît să pună ordine între neamuri și să stabilească potopul rășbolului.

S'a hotărît asemenea ca să se încheie pace între Anglia, America și U. R. S. S. pe deoparte și cele cinci state foste alături de Germania hitleristă: România, Italia, Bulgaria, Finlanda și Ungaria.

Asemenea s'a hotărît să se dea libertate de navigație pentru toate popoarele pe râuri și pe mări, și să oprească folosința bombei atomice.

Conferința va semna actele păcii cu cele cinci state la 10 Februarie 1947 în Paris.

Neliniște în Grecia. Rășbolul între partizani și trupele guvernamentale din Grecia se menține. Guvernul grec acuză pe Albanezi și Sârbi că ar da ajutoare de arme și hrană rășculașilor. Chestiunea se discută de prezent la Consiliul de Securitate din New-York.

În India nemulțumirile între musulmani și hinduși, cele două mari națiuni care locuiesc în țară, n'au putut fi încă netezite, cu toată silitința dată de englezi, care le-au cerut să se unească și să-și facă guvernul lor propriu și constituția, după propria lor voință.

Până atunci cad mereu morți și răniți.

În Egipt studenții nemulțumi cu guvernul fac demonstrații de stradă. În urma acestui fapt s'au închis școlile.

BISERICESTI

MULȚUMIRI. Tuturor Preacucernicilor protopopi și preoți cari n'au cinstit cu bunele lor urări de Sf. Nicolae, le trimit viile mele mulțumiri și arhieresti binecuvântări.

Episcop NICOLAE

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 7932/1946.

Comunicat

Preoții din Munții Apuseni, cari sunt avizați la ajutor, sunt invitați pe această cale să-și facă de urgență cerere personală, binemotivată, adresată Onor. Minister al Cultelor și să o trimită direct Episcopiei pentru a interveni în cauză.

Cluj, din ședința consiliului Eparhial, ținută la 18 Decembrie 1946.

NICOLAE

Episcop

V. Bogdan

secretar eparhial

Nr. 7569/1946.

Circulară

Atragem din nou atențiunea P. C. Protopopi și C. Preoți asupra faptului că la foarte multe biserici se săvârșesc furturi de ornate, obiecte sfințite și bani. Noi am mai cerut și în trecut, ca tot ce prezintă valoare și poate ispiți pe răufăcători, să fie dus la casa parohială sau la episcopii, spre a fi pus în siguranță

La 30 Noembrie a. c. s'a prăznuit îndatinata amintire al marelui Andrei Șaguna. La Cluj slujba pomemirii a fost oficiată în Capela Episcopială în prezența P. S. Sa Nicolae, de către Văcarul Sf. Episcopii Prot. Stavr. Dr. V. Sava, Pr. Șendrea, corul studenților fiind condus de Dl. Prof. Dr. V. Petrașcu profesor de cant și tipic la Academia Teologică Ortodoxă Română din Cluj.

Doă concerte de colinde s'au ținut în acest an: la 6 și 14 Dec. a. c. Primul concert s'a dat de către corul Bisericii „Sf. Nicolae” din Str. Ferdinand, cor condus de Dl. Teognoste. Cuvântarea plină de miez și frumuseți stilistice a Păr. Dr. I. Zăgreanu a completat frumosul cor bine instruit al Dl. Teognoste.

Cel de al doilea concert a fost dat de Corul Catedralei de sub conducerea Dl. Ion Brie. În cadrul concertului a vorbit Păr. Gh. Novanu. La fel de meșesugit și bine conduse ambele concerte au fost cinstite cu înalta prezență a P. S. Episcop Nicolae, și de numeros public creștin.

Colecta pentru liceul ort. „Doamna Stanca” din Cluj.

Societatea femeilor ortodoxe române - Filiala Cluj a făcut liceului nostru de fete frumosul dar de 1.000.000 Lei.

Prot. Cetatea de Piatră - Episcopia Maramureșului, a donat 500.000 lei după cum urmează:

Epitropia ort. română Baia-Mare 204.500 lei; Prot. Ștefan Bărbos, Baia-Mare 100.000 lei; Epitropia ortodoxă Berința 45.000 lei; Colectă în Berința 39.500 lei; Preot Gh. Gheție, Berința 30.000; Parohia Fanațe 20.000; Parohia Lăschia 10.000 lei; Colecta Curtușușul-Mic 10.000 lei; Colecta Copalnic 11.000 lei; Preot R. Coteaștu, Valeni 5.000 lei; Colecta Valeni 27.000 lei; Total 500.000 lei.

dacă biserica e așezată în loc expus, unde răufăcătorii ar putea opera nevăzuți de nimeni.

Se vede că dorința noastră nu a fost înțeleasă. Numai așa se explică faptul că încă tot ne mai sosesc rapoarte, că s'au furat ornate, obiecte sfințite și bani dela diferite biserici.

Revenim deci pentru ultima oră și atragem atențiunea tuturor, asupra dispozițiilor ce am dat și care așteptăm să fie executate.

Cluj, la 13 Dec. 1946.

NICOLAE

Episcop

V. Bogdan

secretar eparhial

AVIZ

Concursul pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc în parohia Cluj III. „Sf. Nicolae” a fost publicat în „Renașterea” Nr. 50 din 15 Decembrie 1946.

Concursul pentru ocuparea postului de cantor din parohia Rîșca-de-Jos, protopopiatul Huedin, a fost publicat în „Renașterea” Nr. 50 din 15 Decembrie 1946.

Consiliul Eparhial

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj